

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τους φίλους της: Τερεσίαν (εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὰ νέα ξεσπάθωμάτα) Ἀθραν τῆς Ἀνοίξεως (ὁ κ. Π. σου ἀπῆντησεν ἰδιαιτέρως) Χιονομένην Κούκιαν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) Ἐλάτην Εὐφραντίαν (εὐχαριστῶ πολὺ ἔγινεν καλὰ; μὲ μεγάλην μου χαρὰν θὰ σ' ἔβλεπα εἰς τὸ γραφεῖόν μου) Ἐρμιο Πουλί ([ΕΕ] διὰ τὴν ὠραίαν περιγραφὴν) Εὐεργετικὴν Βροχούλιαν, Ἀροστικὴν Χάριν, Πνοὴν τῶν Ἀγγέλων ([Ε] τέτοια συμβαίνουν συχνά!) Ἀγκαθάκι (χαίρω πού σου ἀρέσει τόσο ἡ Πόλις τοῦ Χρυσού) Ὀυλίαν ([ΕΕ] διὰ τὴν ὠραίαν περιγραφὴν) Ἀρχιζιζάνιον τοῦ Παρθενοναγωγίου (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) Ἰωάννην Γ. Μ. (αἱ λύσεις σου ὄρθαι ἄλλα πρέπει νὰ συμμορφωθῶς μὲ τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, φυλλάδιον 1—2, σελίς 11, Κεφ. Γ.) Γ. Κ. Γ. (ἐλήθησαν ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἐφάνη ἀρκετὰ καλὴ, καὶ θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ μοῦ ἔγραψες συχνότερα) Τόμιγγον ([ΕΕ] ἡ ὁποία «εἶνε εὐχαριστήμενη ἀπὸ δια, ἀπὸ ἅλα γενικῶς» καὶ μοῦ γράφει κατενοουσιασμένη) Βασιλέα τῶν Ρόδων ([ΕΕ] σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις: χαίρω διὰ τὰς πολλὰς καὶ καλὰς σου γνωριμίας: σὲ συγχαίρω διὰ τοὺς γάμους τῆς ἐξαδέλφου σου, τῆς καλαίας καὶ ἀληθμονήτου φίλης μου Καρδερίας) Μιμόδιαν (ἔστειλα) Ἰλατόνην τοῦ Βυζαντίου ([Ε] τὸ ἀληθές ὄνομα τοῦ Ἀνανία εἶνε Ἀνανίας: δὲν ἔχει ἄλλο ὁ καίμενος; ἡ ἐπιστολή σου πολὺ καλὴ καὶ ἐλπίζω θὰ μοῦ γράψης συχνά, ἀφοῦ μάλιστα αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ πατέρα σου) Κύμα τῆς Μεσογείου ([Ε] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν) Ναύαρχον Τόγγον ([ΕΕ] εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις: ἡ ἐπιστολή σου μ' ἐξέπληξε γράμμεν ἔπάνω εἰς ροκανίδι! ἤξευρα ὅτι ἀπὸ ζύλου γίνεται χαρτί, δὲν ἤξευρα ὅμως ὅτι κάμνουν τόσο κομψὸν ἐπιστολικὸν χαρτὴν ἀπὸ μονοκόμματα ροκανίδια: ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι δύσκολα γράφει κανεὶς σὲ τέτοιο... ζῆλόν μου γάρ τι—τοῦλάχιστον μὲ πένναν) Σενταυμένον Ναύτην (εἰς διας τὰς ἐρωτήσεις, ἀπαντῶ καί: Γεωργίαν Ζ. (εὐχαριστῶ πολὺ) Ὠκύποδα Ἀχιλέα ([ΕΕ] εὐχέ, πολὺ ὠραία ἀπήντησες εἰς τὸν φίλον σου ἐκεῖνον, καὶ ἡ ἐπιστολή σου ἐν γένει ὠραιοτάτη: γράψ μου πάντοτε, καὶ μὴ σὲ μέλη ἂν ἐνίστα δὲν θὰ σου ἀπαντῶ ἐκτενωῶς: διότι ὡς γνωρίζεις, ὁ χρόνος δὲν τὸ ἐπιτρέπει) Ἡγεμόνα τοῦ Φωτός ([Ε] πῶς ἐπῆγε λοιπὸν ἡ πρώτη ἐξαμηνία; χαίρω διότι τὴν «Πόλιν τοῦ Χρυσού» διαδίδεις μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον καὶ ἡ μαμά σου) Ε. Π. Σ. (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς τῶσον κολακευτικὰς κρίσεις) Βουλιγαροκόλον (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τοὺς στίγους: ἀλλὰ νὰ ὑπογράψης καὶ μὲ τὸ ἀληθινὸν σου ὄνομα) Κοιτοροβιδούλην (ποῦ ὄλονα ζωηρεύει τὸ ξεσπάθωμά του καὶ βεβαίως θὰ διακριθῆ μεταξὺ τῶν πρώτων εἰς τὸν Διαγωνισμὸν) Ἰνῶ, Ἐκάτην κτλ. κτλ. εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 26 Φεβρουαρίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκαὶ μέχρι τῆς 15 Ἀπριλίου
 Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τῶν ἁπάντων δὲν γράφονται τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζομένων, πολεῖται ἐν τῷ Ἰατρικῷ μας εἰς φακέλους, ἐν ἑκάστῳ περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.
 168. Αεζιγρῖφος.
 Συμπλεκτικὸς τις σύνδεσμος μὲ ζῶον συνηνώθη.
 Κι' ἀρχαῖος τις φιλόσοφος εὐθὺς ἐρανερόθη.
 169. Μεταγραμματισμός.
 Εἶμαι τῆς Ἑλλάδος πόλις γνωστοτάτη: ἀλλὰ μόλις τ' ἀρχικόν μου γράμμα ἀλλάξῃ, ἄπορῆσθε, θὰ τραφέη, Γιατί μία πονηροτάτη Λέξις, λῦτα, θὰ βῆγῃ ἔξω.

Συμφορὰ σου ἂν σε μπλέξω, Κι' ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάττῃ!
 *Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Πάγου τῆς Πέρας.
 170. Ἀναγραμματισμός
 Ἦσυχος εἶμαι, φίλε μου, ὡς ἔχω ἂν μάρφισι: Μὰ κι' ἄγριος δὲν γίνομαι, ἂν μάναγραμματισ-
 *Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Σθενελαίου
 171. Συλλαβικὸν κωδολέξον.
 1. — Κράτος τῆς Εὐρώπης.
 2. — Πόλις τῆς Γαλλίας.
 3. — Πρόσωπον τῆς Ἁγίας Γραφῆς.
 *Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχίου Ἀμοράτου.
 172. Κρυπτογραφικόν.
 1 2 3 4 5 6 7 = Ὄρος τῆς Ἀσίας.
 2 4 5 6 7 = Θεὸς ἀρχαῖος.
 3 2 4 7 = Σοφία.
 4 3 4 5 4 = Πόλις μεγαλοήσου.
 5 6 7 6 7 = Κακόν.
 6 1 3 6 7 = Εὐτυχία.
 7 2 5 4 = Ὄρος.
 *Ἐπιτάλη ὑπὸ τῆς Λαδίωνης.
 173. Γεωγραφικὴ ἐρώτησις.
 Πῶς ἐκαλεῖτο ἡ Οὐγγαρία κατὰ τὴν Βυζαντινὴν ἐποχὴν;
 *Ἐπιτάλη ὑπὸ Νίκου Κε τερνοπούλου.
 174-175. Μεταμορφώσεις.
 1. — Ὁ κύριος δι' 6 μεταμ. νὰ γίνῃ δοῦλος.
 2. — Τὸ Τόξον δι' 6 μεταμ. νὰ γίνῃ βέλος.
 *Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλλήως Ἀθλήτου.
 176. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.
 Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθέξῃ, αποτελοῦν ἀρχαῖον σοφόν.
 1. Πόλις τῆς Βοιωτίας. 2. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 3. Βασίλευς τῆς Σπάρτης. 4. Μῆν. 5. Ἀρχαῖος φιλόσοφος. 6. Εἰς τῶν υἱῶν τοῦ Πριάμου.
 *Ἐπιτάλη ὑπὸ Στελλας Α. Παπαδοπούλου.
 177. Φωνηεντόλιπον.
 φν - λ - φν - θ
 *Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνδοξοῦ Μισολογίου.
 178. Γρίφες.
 Ἰδὲν τὸ
 Ο Τουγκνιερ τὸ τὸ
 Στανίσιλας τὸ φῖ τὸ μ: φιλ: ὡφ:
 Κου Πούσκιν τὸ τὸ
 *Ἐπιτάλη ὑπὸ Νότη Α. Παπαδοπούλου.
 ΔΥΤΕΙΣ
 τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλον 1-2
 1...Κερασοῦς (κίρας, οὐς.) — 2...Μάμμη (μά, μ.) — 3...Ἄρπος-κράτος. — 4...Τρία φάρια φαίνονται καθαρά εἰς τὴν Μαγικὴν εἰκόνα: τὸ πρῶτον, τὸ μικρότερον, ἀνάμεσα εἰς τὰ κεφάλια τῶν δύο φαράδων: τὸ δεύτερον, μεγαλύτερον, ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν τῶ δὲ τρίτον, τὸ μεγαλύτερον ὅλων, σχηματίζεται εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν, ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ φαρὰ μέχρι τοῦ ἀγιστερίου του. Μερικοὶ εἶδαν καὶ ἄλλα, ὅμως ὄχι τόσο καθαρά.
 5. ΚΡΟΙΣΟΣ 6—7, 1. Βέρην (κυΒΕΡΝΗ-ΝΙΥΣΙΚΑ τῆς. 2. Σπᾶ (ἸΣΠΑΝΙΑ.) ΓΕΝΕΣΙΣ — 8. Τζιριτζάντζουλα (ΖΖ, ΔΑΒΙΝΙΑ τττ, ρ, λ, υ, ιι, αα, υ, ο.) — ΜΑΔΡΙΤΗ 9—13. Τῆ ἀνταλλαγῇ διὰ τῆς προθέσεως ἐξ: λέξις, ΣΑΡΔΕΙΣ ἔξις, ἔξοδος, Μεξικόν, ἐξέδρα — 14. ΟΝΕΓΑ-ΔΑΒΑΝ (δρνοκΟΔάπτῆς. ΤαῖΝΑρον, ΕἰςΕΒεα, μυΓΑλῆ, ἈλέξΑΝδρος.) — 15. Ἀπὸ τὴν πόλιν ἔρχομαι καὶ στὴν κορφή κανέλλα. — 16. Αἱ ἐπιφανεῖς τύχαι, καθάπερ οἱ σφοδροὶ τῶν ἀνέμων, μεγάλα ποιοῦσι ναυάγια. (Αἱ ἐπὶ φᾶ - υ εἰς τ' εἰγε - καθά περὶ σφοδρῶν ν' ἂν ἐμὸν - μέγα λᾶ - Πῖ - οὐ - σὺν αἰ ἄγια.)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Βιβλία τεργινά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικὰ, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»
 Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνες) φρ 6. Ὀλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάριτον πρώτης ποιότητος: φρ 7.
 Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς, φρ. 0,60.
 Τὸ ὄμμα τοῦ Φθόνου (20 εἰκόνες) φρ 3,50.
 Λεύκωμα Μικρῶν Μυστικῶν (25 τετράδια μὲ πίνακα x ἔξοφυλλον) φρ 3. Δέσημ 15 τετραδίων φρ. 2. Δέσημ 7 τετραδίων φρ. 1.
 Ἐκαστον τετράδιον ἰδιαιτέρως φρ. 0,15.
 Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου φρ. 1,50.
 Ἡ Μαρτυρία (21 εἰκόνες) φρ. 3,50.
 Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) φρ. 1,50.
 Ἡ Νῆα (20 εἰκόνες) φρ. 3,50.
 Παιδικοὶ Διάλογοι (Κουρτίδου) Σειρὰ Α' φρ 1,20. — Σειρὰ Β' φρ. 1,20.
 Παιδικὸν Θέατρον (Ξενοπούλου) φρ. 2.
 Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἑκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τὰ 3 ἅμω, φρ. 2,50.
 Πρὸς τὸ Νεκτὸν (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.
 Ὁ Πυρετοπώλης (24 εἰκόνες) φρ. 3,50.
 Ὑπὲρ Πατρίδος (25 εἰκόνες) ἄδειον φρ. 3,50. χρυσόδ. φρ. 5.
 Ὁ Φῶτης. Ἐμμετρον Διήγημα, ὑπὸ Χρ. Σαμαρταΐδου, φρ. 0,60.
 ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»
 Καρφίς ἐξ ἀργύρου ἐπιχρυσωμένη, μὲ κομμημάτα μαύρα, κομψοτάτη.
 Τιμᾶται δρ. 3.—Ταχυδρομικῶς δρ. 3,50.— Διὰ τὸ ἔξωτερικόν φρ. χρ. 3, ἄνευ προσθήκης ταχυδρομικῶν.
 Οἱ ΔΥΟ τόμοι τῶν «Διηγημάτων» Γρηγορίου Ξενοπούλου (Φαίδωνος) τιμῶνται φρ. 5 καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 5,50. Ὁ δεύτερος τόμος μόνον τιμᾶται φρ. 3. (Ὁ πρῶτος, τοῦ ὁποίου ὀλίγιστα ἀντίτυπα ὑπάρχουν, δὲν πωλεῖται χωριστά.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
 Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
 Ἐσωτερικοῦ: Ἐξωτερικοῦ:
 Ἔτησια... δρ. 7.— Ἔτησια φρ. χρ. 8.—
 Ἐξάμηνος... 4.— Ἐξάμηνος φρ. χρ. 4.30
 Τρίμηνος... 2.15 Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40
 Αἰ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.
 ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'.—Τόμ. 12ος
 Ἐν Ἀθήναις, 12 Μαρτίου 1905
 ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.
 ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ:
 Τῆς Α' Περιόδου, ἑκαστον λεπ. 30 [φρ. 0.30].
 Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20].
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδος Εὐρυκίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθάκιον.
 Ἔτος 27ον—Ἀριθ. 13

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)
 Ὁ κολοσσὸς ἐκεῖνος ἦτο ὑψωμένος ὡς πύργος, ὑψηλότερα ἀπὸ ὅλα τὰ δένδρα τοῦ μεγάλου δάσους, ἀλλὰ κυρίως ἐπροκάλουν τὴν ἐκπληξὴν κατὶ ἀλλόκοτα μικρὰ οἰκοδομήματα, τὰ ὅποια εὐρίσκοντο ὀλόγυρα εἰς τὴν βᾶσιν του.
 Ἦσαν δὲ ταῦτα δέκα ἢ δώδεκα κῶνοι ἀπὸ χῶμα, τὸ ὅποιο ἐφαίνετο ὅτι εἶχε μεταβληθῆ ἀπὸ πρὶν εἰς πηλὸν διὰ τὰ συγκολληθῆ ὅπως πρέπει. Οἱ κῶνοι αὗτοι ἦσαν πολὺ κοντὰ ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, ὁ δὲ ὄγκος καὶ τὸ πάχος τῶν προσελλικῶν ἀμέσως τὸ βλέμμα. Ὁ ἱατρὸς δὲν ἐχρειάζετο πολλὰ διὰ νὰ τοὺς ἀναγνωρίσῃ.
 Σήμερον ὄλο καὶ μὲ μυρμηκία ἐχόμεν νὰ κάμωμεν, εἶπε. Θαρρεῖς καὶ εἶνε γεμάτο ὄλον τὸ δάσος.
 Πού εἶνε; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνησος.
 Αὐτοὶ οἱ κῶνοι εἶνε φωληγῆς τῶν τεργιτῶν, καὶ οἱ τεργίται εἶνε μυρμηκία ἀρκετὰ μεγάλα, μαύρα, μὲ κεφαλὴν μαύρην καὶ ὠπλισμένην μὲ ἰσχυροτάτας λαβίδας.
 Καὶ εἶνε ἐπικίνδυνοι;
 Ὅχι ὀλιγώτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ δύσκολα ἀποφασίζου νὰ μεταναστεύσουν, καὶ δὲν συαθροίζονται νὰ γίνουσι τόσο ἀπειράριθμα σμήνη, καί... Μπᾶ! πάλιν ὁ ἴδιος γρυλλισμὸς!... Ἄ! ἄ! ἔπρεπε νὰ τὸ φαντασθῶ!
 Τί πράγμα;
 Ὅτι ἐπόμεινον ἦτο νὰ συναντήσωμεν τὴν μυρμηκοφάγον ἄρκτον.
 Ἄρκτον, εἶπατε;... καὶ γελάτε! ἀνεβόησεν ὁ Ἀλόνησος, ἐτοιμάζων τὸ τουφέκι του.
 Μὴ ἀνησυχῆς δὰ καὶ τόσο, νεανία μου! Αἱ δικές μας αἰ ἀρκουδὲς δὲν εἶνε τόσο ἐπιφοβοὶ σάν

τὰς φαίης ἀρκτοῦς τῆς Σιέρρας Νεβάδας ἢ τῆς Σιέρρας Βέρδε. Ὅχι, αἱ νοτιοαμερικανικαὶ δὲν εἶνε ἰκαναὶ μάλιστα οὔτε νὰ σε δαγκάσουν.
 Μήπως δὲν ἔχουν δόντια;
 Ἀκόμα χειρότερα: δὲν ἔχουν στόμα, ἢ μᾶλλον, αὐτὸ που ἔχουν, δὲν εἰμποροῦν νὰ τὸ ἀνοίξουν.
 Περίεργον!... Μὰ τί τόπος λοιπὸν εἶνε αὗτος;
 Πολὺ διαφορετικὸς ἀπὸ τὸν ἰδι-

κόν σου. Πᾶμε ἔνα δοῦμε τί κάμνει ἡ ἀρκουδα μας. Περιττὸν εἶνε τὸ τουφέκι σου μὲ μιά κοντακιά, εἶνε σκοτωμένη...
 Ἐφεραν γύρον τὸ γιγάντιον δένδρον καὶ εὐρέθησαν ἐμπρὸς εἰς ἕνα ζῶον σκεπασμένον μὲ μακρὸν μελανόφαιον τρίχωμα, τὸ ὅποιο διηρείτο λοξὰ μὲ ταιγίας μαύρου καὶ λευκοῦ τριγώματος. Τὸ ζῶον ἔξυνη, μὲ τὰ μεγάλα νύχια του, τὰ ὅποια ἐφαίνοντο ἰσχυροτάτα, ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνους τοὺς χωματίνοους κώνους.
 Ὅταν εἶδε τοὺς δύο κυνηγούς, ἀνεσηκώθη ἀμέσως εἰς τὰ ὀπίσθια πόδια του καὶ ὠχυρώθη ὀπισθεν τῆς μακρᾶς οὐρᾶς του, ἢ ὅποια ὠμοιάζει μὲ γιγάντιον πτερόν στρουθοκαμήλου. Τὴν ἐπρότεινε κατ' εὐθεῖαν ἐμπρὸς, καὶ κατόπιν ὕψωσε τὰ ἐμπροσθινὰ του πόδια καὶ ἔδειξε τὰ μυτερά του νύχια.
 ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'
 ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΔΑΣΟΣ
 Ὁ ἱατρὸς, χωρὶς δίσλου νὰ τρομάξῃ ἀπὸ τὴν ἀπειλητικὴν στάσιν τοῦ ζῶου, ὠρμησεν ἐναντίον του, τὸ ἐκτύπησεν εἰς τὸ κρᾶνίον μὲ τὸ κοντάκιον τοῦ ὄπλου του, καὶ τὸ ἄφισεν εἰς τὸν τόπον.
 Κύνταξέ το, Ἀλόνησε, εἶπε κατόπιν. Αὐτὰ τὰ ζῶα εἶνε ἄξια προσοχῆς. Αἱ μυρμηκοφά-

Ὁ ἱατρὸς ὠρμησεν ἐναντίον του... (Σελ. 113, στήλ. γ')

γοι ἄρκτοι, τὰς ὁποίας οἱ κάτοικοι τῆς Νοτίου Ἀμερικής κοινῶς ὀνομάζουν *ταμανδουά*, εἶνε πραγματικῶς περιεργότατα ζῷα. Τὸ σῶμά των ἔχει συνήθως μήκος ἐνός καὶ ἡμίσεος μέτρου, ἀλλὰ ἡ κατασκευὴ των δὲν εἶνε τόσο ἰσχυρὰ ὅσον ἡ τῶν κοινῶν ἄρκτων· εἶνε πολὺ ἰσχυρότεραι καὶ χαμηλότεραι, ἔχουν δὲ κοντάς τὰς κνήμας. Δὲν ἔχουν μαλλί, ἀλλὰ κἄτι γουρουνότριχες, καὶ ἡ οὐρά των εἶνε μακρὰ ὅσον τὸ σῶμα των καὶ ἐφωδιασμένη με ἀφρονὸν τρίχωμα πολὺ λεπτόν καὶ ἐλαφρόν. Ἡ κεφαλὴ των εἶνε λεπτή καὶ ἐπιμήκης, καὶ ἀπολήγει ὄχι εἰς στόμα, ἀλλὰ εἰς ἐν εἶδος σωλήνους, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξέρχεται μία γλωσσά μακρουλή, σχεδὸν κυλινδρική, χρισμένη με μίαν κολλητικὴν οὐσίαν.

Ἡ μυρμηκοφάγος ἄρκτος δόντια δὲν ἔχει, ἀλλὰ νύχια δυνατὰ καὶ κοπτερότατα, τὰ ὁποῖα διπλῶνται καὶ κρύβονται ὑπὸ τὰ τυλῶδη πέλωμα τῶν ποδῶν της. Τὰ χρησιμοποιεῖ διὰ τὴν ἀμύνην κατὰ τῶν ἐχθρῶν της, ἀλλὰ κυρίως διὰ νὰ καταστρέφῃ τὰς μυρμηκοφωλεὰς τῶν τερμιτῶν, τοὺς ὁποῖους τρώγει λαιμαργότατα. Ἄλλως τε, μετὰ τὸ ἀλλόκοτον ἐκεῖνο στόμα, δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ φάγῃ ἄλλην τροφήν, καὶ θὰ ἦτο ἠναγκασμένη νὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν πείναν.

Μόλις ἀνοίξῃ τὴν μυρμηκοφωλεὰν μετὰ τὰ νύχια της, γονατίζει ἐμπρὸς εἰς τὴν ὀπήν, καὶ περιμένει νὰ ἐμφανισθῶν οἱ τερμίται διὰ νὰ ἐπισκευάσουν τὸ χάλασμα. Τότε προεκβάλλει τὴν γλωσσάν της, καὶ, ἐπειδὴ αὕτη εἶνε, ὡς εἴπομεν, ἀλειμμένη με μίαν ἰξώδη οὐσίαν, οἱ τερμίται κολλοῦν ἐπάνω καὶ ἡ ἄρκτος τοὺς χάπτει με πολλὴν ἀδυσπραγίαν. Καταστρέφει με αὐτὸν τὸν τρόπον δισεκατομμύρια ἀπὸ τὰ παμφάγα ἐκεῖνα ἔντομα καὶ παρέχει μεγάλας ἐκδουλεύσεις εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τοὺς ἐμποδίζει νὰ τὴν τρώγουν, ὅταν τὴν εὐρουν καὶ τὴν σκοτώσουν, διότι τὸ κρέας της εἶνε γλυκύτατον καθὼς τοῦ χοίρου, ἂν καὶ μυρίζει ἄρκετὰ ἀπὸ μυρμηκικὸν ὀξύ...

— Λοιπὸν, πῶς σου φαίνεται, νεανία μου, αὐτὸ τὸ περίεργον ζῷον; τί φρονεῖς; — ἠρώτησεν ὁ ἰατρός τὸν σύντροφόν του.

— Λέγω πῶς εἶνε ὦρα νὰ ἀρχίσωμεν τὴν ὑποχώρησιν, — ἀπήντησεν ὁ Ἀλόνσος, κ' ἐπίασε τὸν μυρμηκοφάγον ἀπὸ τὴν οὐράν. Βλέπω τάγματα καὶ συντάγματα μυρμηκία ποῦ βγαίνουν, καὶ ἄρκετὰ ἐτραβήξαμεν σήμερα ἀπὸ τὰ μυρμηκία.

— Τρέχουν νὰ κλείσουν τὸ ρηγάμα ποῦ ἔκαμεν ὁ *ταμανδουά*.

— Πᾶμε, γιατρέ μου. Ὡρα προγεύματος!

— Λαίμαργε!

— Ὁ ἀέρας τοῦ Ὀρενόκου ἀνοίγει τὴν ὄρεξιν. Αὐτὸς πταίει...

— Καὶ τὰ δεκαοκτὼ σου χρόνια.
— Ὅπως ἀγαπάτε. Ἐμπρός, βῆμα ταχύ!

Οἱ δύο κυνηγοὶ ἀπεμακρύνθησαν μετὰ γοργὸν τὸ βῆμα διὰ νὰ ἀποφύγουν τὴν ἐπικειμένην ἐροδὸν τῶν τερμιτῶν, καὶ εἰσεδυσαν πάλιν εἰς τὸ πυκνὸν δάσος.

Μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας, μὴ δυνάμενοι νὰ προχωρήσουν εὐκόλα μέσα εἰς τὴν πυκνὴν ἐκείνην σωρείαν τῶν φυτῶν, ἐσταμάτησαν παρὰ τὴν βᾶσιν ἐνός ριπιδοσιδοῦς φοίνικος, εἰς τοῦ ὁποῖου τὸν κορμὸν ἦτο τυλιγμένον ἐν εἶδος σχοινοῦ μετὰ πολλὰς ρίζας.

— Ἀς σταθοῦμε ἐδῶ, εἶπεν ὁ Ἀλόνσος. Εἶνε μεσημέρι περασμένο καὶ, ὑποθέτω, μᾶς χρειάζονται ἄρκετὰ ὦραι διὰ νὰ εὐρωμεν τὸν Ὀρενόκον.

— Ὅπως θέλεις, ἂν καὶ ἀνησυχῶ πολὺ... Φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ εὐρωμεν εὐκόλα τοὺς συντρόφους μας. Ὅστε μία τουφεκία δὲν ἠκούσθη ἔως τώρα, καὶ ὁ Δὸν Ραφαὴλ δὲν εἶνε κυνηγὸς ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἀφίνουν βωδὸ τὸ τουφεκί των... Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἀπεμακρύνθημεν τόσο πολὺ ἀπὸ τὰς ὄχθας τοῦ Κασσανάρε, ὥστε δὲν ἀκούμεν τοὺς πυροβολισμοὺς...

— Ἀς φᾶμε λοιπὸν λίγο, καὶ ξεκινωῦμε ἀμέσως.

— Αὐτὸ φρονῶ κ' ἐγώ. Ἄν ἀπόψε δὲν τοὺς εὐρωμεν, ἄσχημη νύκτα θὰ περάσωμεν, Ἀλόνσε.

— Μήπως θὰ ἔχωμεν κακὸν καιρὸν;
— Ὅχι, ἀλλὰ θὰ ἔχωμεν νὰ κάμωμεν μετὰ τοὺς κογουάρους καὶ τοὺς ἰαγουάρους.

— Μικρὰ πράγματα... Ἐχομεν τὰ μέσα νὰ ὑπερασπισθῶμεν. Νὰ τον γδάρω τώρα τὸν μυρμηκοφάγον μας;
— Ὅχι... θὰ χάσωμεν πολὺτιμον καιρὸν. Μᾶς ἄρκοῦν τὰ τρόφιμα ποῦ ἐπύραμε μαζὶ μας.

Ἐκάθησαν ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ φοίνικος, ἔφαγαν βιαστικὰ ὅ,τι φαγώσιμον εἶχαν μέσα στοὺς κυνηγετικὸς σάκκους των, κατόπιν δέ, ἀπὸ ἐδρόσιαν τὴν δίψαν των εἰς ἐν μικρὸν ἔλος, ἐξαναπήραν τὸν δρόμον, ζητοῦντες νὰ διευθυνθοῦν πρὸς νότον. Δυστυχῶς ἐκεῖνο τὸ ἀπέραντον δάσος ἦτο τόσο πυκνόν, ὥστε δὲν ἐπέτρεπεν εἰς τοὺς δύο κυνηγούς οὔτε τὸν ἥλιον νὰ ἰδοῦν. Πρὸς ἐπιμετρον ὁ Ἀλόνσος, φορτωμένος μετὰ τὸν μυρμηκοφάγον, δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐπιπεύσῃ τὸ βῆμα.

Ἐβάδιον οὕτω μερικὰς ὥρας, με βραχείας μόνον στάσεις ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ εὐρουν τὸν Ὀρενόκον. Εἰς μᾶτην ἐπρόσεχαν νὰ ἀκούσουν ἢ κανένα μακρὸν πυροβολισμὸν, ἢ τὸ μούγγισμα τῶν ὑδάτων τοῦ γίγαντος ποταμοῦ. Τὴν σιγὴν διέκοπταν μόνον ἢ παράχορδος συναυλία τῶν παπαγάλων καὶ αἱ κραυγαὶ τῶν πιθήκων. Εἶχαν ἦ-

δη ἀρχίσῃ νὰ πυκνῶνται τὰ σκότη ὑπὸ τὰ μεγάλα δένδρα, καὶ τίποτε ἀκόμη δὲν εἶχε φανερωθῇ. Αἱ ἀνησυχίαι τῶν δύο κυνηγῶν ἐμεγάλοναν κ' ἐπήραιναι.

— Ἐγαθήκαμε μέσα στὸ δάσος, εἶπεν ὁ ἰατρός, ἀνακόπτων τὸν δρόμον του. Καλλίτερα νὰ διανυκτερεύσωμεν ἐδῶ καὶ νὰ περιμένωμεν τὴν χαραυγὴν. Τί ἀπρονοησία νὰ γυρίζωμεν ἐδῶ χωρὶς πυξίδα!

— Καὶ πόσον θ' ἀνησυχῇ ὁ Ραφαὴλ! εἶπεν ὁ Ἀλόνσος. Ὁ νομίζῃ ὅτι μας συνέβη κανὲν δυστύχημα.

— Ἀς δοκιμάσωμεν τὸ σύνθημα! εἶπεν ὁ ἰατρός.

Ἦψωσε τὸ τουφεκί του ὅσον ἠμπόρουν ὑψηλότερα, καὶ ἐπυροβόλησεν. Ὁ βροντερὸς πυροβολισμὸς ἀντήχησεν ὑπὸ τὰ πυκνὰ φυλλώματα κ' ἔκαμε νὰ σωπήσουν εἰς τὴν στιγμήν τὰ τερετίσματα τῶν παπαγάλων, ἀλλὰ κανεὶς μακρὸν πυροβολισμὸς δὲν ἀπεκρίθη εἰς τὸ σύνθημα.

Ἐπυροβόλησε καὶ ὁ Ἀλόνσος, ἐστάθησαν δὲ καὶ οἱ δύο νὰ ἀκούσουν με βραθεῖαν προσοχήν. Μετ' ὀλίγον τοὺς ἐφάνη ὅτι ἤκουσαν ἕνα μακρὸν ἤχον τουφεκισμοῦ.

— Ὁ Ραφαὴλ μᾶς ἀπήντησεν! ἀνέκραξεν ὁ Ἀλόνσος.

— Ἐκτός ἂν δὲν ἦτο ἡ ἠχώ τῆς κραυγῆς κανενὸς θηρίου, εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Ὁ θὰ ἐπαναλάβω τὸ σύνθημα.

Ἐξαναγέμισε τὸ τουφεκί καὶ ἐπυροβόλησε πάλιν, ἀλλὰ τὴν φορὰν αὐτὴν εἰς μᾶτην ἔτειναν τὴν ἀκοήν.

— Ἀς μείνωμεν ἐδῶ, εἶπεν ὁ ἰατρός. Ἄν ὁ Δὸν Ραφαὴλ ἤκουσε καὶ ἀπήντησε, θὰ μας εὐρῇ ἐδῶ. Οἱ Ἰνδοὶ εὐρίσκουν περίφημα τὰ ἴγνη, καὶ ποτὲ δὲν χάνονται μέσα στὰ δάση.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ νεανίας, ἐνῶ ὑφονε τὴν κεφαλὴν τί δάσος εἶνε αὐτό, γιατρέ μου;

— Διατί ἐρωτᾷς;

— Μὰ, δὲν βλέπετε αὐτὰ τὰ δένδρα, ποῦ εἶνε ὅλα ἐτοιμοθάνατα;

Ὁ ἰατρὸς ἤψωσε καὶ αὐτὸς τὰ βλέμματα, καὶ ὑπὸ τὰς τελευταίας λάμπεις τοῦ λυκόφωτος εἶδε πραγματικῶς ὅτι ὅλοι οἱ φοίνικες τοῦ πυκνοῦ δάσους εἶχαν τὰ μακρὰ των φύλλα κρεμασμένα καὶ σχεδὸν ἐντελῶς μαραμμένα.

— Ἄ! καταλαβαίνω, εἶπε.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν καταλαβαίνω τίποτε, γιατρέ μου.

— Δὲν βλέπεις τοὺς κορμούς ὄλων αὐτῶν τῶν φοινίκων, ποῦ εἶνε σφιγμένοι ἀπὸ φυτὰ ἀναρριχώμενα;

— Μάλιστα.

— Λοιπὸν αὐτὰ τὰ φυτὰ εἶνε αἱ κληραμένα σκαῖ; Εἶνε τρομερὰ παράσιτα; φυτρῶνουν ἐπάνω στὰ δένδρα, κατ' ἀρχὰς σὰν μικρὰ καὶ ἀβλαβῆ βλαστάρια, ἀλλὰ κατόπιν περιπλέκονται μεταξὺ

ΑΝΟΙΞΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ὉΜΟΛΟΓΟ, — φέτος δὲν εἶχα σκοπὸν νὰ σὰς γράψω τίποτε διὰ τὴν Ἀνοιξιν. Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια — ἔλεγα μετὰ τὸν νοῦν μου — οὔτε ἐγὼ νοστιμίζομαι νὰ τὰ γράψω, οὔτε οἱ νεαροὶ φίλοι μου νὰ τὰ διαβάξουν. Ἀλλὰ προχθές, καθὼς ἤμουν σκυρμένος εἰς τὸ τραπέζι τῆς Διαπλάσεως, τὰ μάτια μου ἔπεσαν κατὰ τύχην εἰς ἕνα γράμμα ἀνοικτό. Εἶδα τὸ ὄνομά μου κ' ἐπρόσεξα... Ἐδιάβασα τὴν σχετικὴν περικοπήν, ἐδιά-

βάσα ἔπειτα καὶ τὴν ὑπογραφήν. Καὶ ἡ μὲν ὑπογραφή ἦτο τῆς φιλιτάτης *Ναυσικᾶς*, ἡ δὲ περικοπή ἔλεγε: «Ἡ Ἀνοιξὶς ἦλθε· περιμένω νὰ διαβάξω κανένα ἔντομον ἀπὸ τὸν κ. Φαίδωνα.» (Δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον αὐτολεξεῖ· ἀλλὰ τελοσπάντων, κἄτι τέτοιο ἔγραψε.)

Καὶ εἶπα: Ὅριστε! ἀκόμη καὶ ἡ *Ναυσικᾶ*, ποῦ εἶνε τόσα ἔτη συνδρομητρία, δὲν ἐθαυρήθη νὰ διαβάξῃ τοὺς ὕμνους μου εἰς τὴν ἀνοιξιν! Μόλις τὴν ἠσθάνθη, μόλις «τῆς ἐμύρισε ποῦ ἔρχεται ἀπὸ πέρα» — καθὼς λέγει κάποιος καὶ ὁ Βαλαωρίτης, — ἀμέσως μ' ἐνθυμήθη καὶ μὰ ποῦ ζήτησε: «Περιμένει νὰ διαβάξῃ κανένα ἔντομον διὰ τὴν Ἀνοιξιν!» Καὶ ἀφοῦ ἡ *Ναυσικᾶ* δὲν ἐθαυρήθη νὰ κάμῃ καθεὶ χρόνον τὸ ἴδιον, πῶσω μᾶλλον οἱ ἄλλοι μας φίλοι, ποῦ ἔχουν ὀλιγώτερα ἔτη ἀπὸ αὐτὴν συνδρομηταί, καὶ κατὰ συνέπειαν πολὺ ὀλιγώτερος ὕμνος εἰς τὴν Ἀνοιξιν ἐδιάβασαν — μερικοὶ δέ, οἱ νεώτατοι καὶ κανένα!...

Ἄ, ὄχι! ἡ σκέψις μου ἡ πρώτη ἦτο πολὺ ἐγωϊστικὴ. Ἐσυλλογίσθη μόνον τὸν ἑαυτὸν μου, χωρὶς νὰ συλλογισθῶ καὶ τοὺς ἄλλους. Ὅ,τι βαρύνομαι ἐγὼ, δὲν το βαρύνονται ὅλοι — απεναντίας τὸ περιμένουν, καὶ τὸ καθήκον μου εἶνε νὰ γράψω ὅπως-ὅπως ἕνα ἔντομον εἰς τὴν Ἀνοιξιν.

Εἶνε καιρὸς. Ἡ Ἀνοιξὶς ἦλθε. Τὴν εἶδα κ' ἐγώ. Χθὲς ἐπέρασα τὴν ἡμέραν μου εἰς μίαν ἐξοχὴν, καὶ δὲν ἔπαυσα νὰ θαυμάζω «τὴν ἀνθοστόλιστην τοῦ κάμπου πρασινάδα», καθὼς λέγει ὁ Ἰούλιος Τυπάλδος. Τὸ γραφεῖόν μου εἶνε ἀκόμη στολισμένον με ἄνθη τοῦ ἀγροῦ, με μαργαρίτες, με ανεμώνες, — λάφρα τῆς ἐκδρομῆς μου ἐκείνης... Ἀλλὰ μήπως ἦτο ἀνάγκη νὰ υπάγω καὶ εἰς τὴν ἐξοχὴν διὰ νὰ ἰδῶ τὴν Ἀνοιξιν; Νά, ὅπου

νὰ γυρίσω τὰ μάτια, τὴν βλέπω. Ἀπὸ τὸ παράθυρόν μου, φαίνονται οἱ λόφοι καταπράσινοι. Κυττάζω ψηλά: ὁ οὐρανὸς εἶνε, ἀλήθεια, σκεπασμένος· ἀλλὰ τὰ σύννεφα τοῦ εἶνε ἀνοιξιότικα, λευκά, διαφανῆ. Διαλύονται, διασκορπίζονται μετὰ τὴν μεγαλητέραν εὐκολίαν, καὶ πάλιν τὸ κυανοῦν ἀναλαμβάνει ἑορτάσιμον. Ὁ ἥλιος τοξεῦει ἀκτίνας ἀπὸ ὑψηλά, σχεδὸν ἀπὸ τὸ ζενίθ, καὶ κάμνει δώδεκα ὥρας σωστάς ἔως νὰ δύσῃ. Τώρα πλεόν ἡ ἡμέρα εἶνε μεγάλη. Καὶ αὐτὸ ἄρκετ! Ἀς εἶνε συννεφία κάπου-κάπου, ἄς βρέχῃ, ἄς φυσᾷ, ἄς κάμῃ καὶ κρῦον. Ὅλα εἶνε παροδικὰ, ξεθυμάσματα. Ὁ Φοῖβος κυριαρχεῖ ἀπὸ τὰ ὑψη ἀνενόχλητος. Ὁ Χειμῶν ἔφυγε. Ἡ Ἀνοιξὶς ἦλθε!

Καλῶς ἦλθε λοιπὸν!... Ναι, ἀλλὰ τὰ παιδιὰ θέλουν ἕνα ἔντομον. Πρέπει νὰ ἐνθυμηθῶ πάλιν τὰ ἄρματα, τὰ συρόμενα ἀπὸ χελιδόνας... τὴν Περσεφόνην, ἢ ὁποῖα πάλιν ἀναβαίνει ἀπὸ τὸν Ἄδην πρὸς τὴν μητέρα της, φέρουσα ἄνθη... τὸ μείδιμα τῆς φύσεως... τὴν νεότητα τοῦ χρόνου... ξεῦρω κ' ἐγὼ πῶσα πρέπει νὰ ἐνθυμηθῶ;

Ἄλλ' ὄχι! Προτιμῶ νὰ σὰς ἀντιγράψω ἐδῶ μερικὸς στίχους ἀπὸ τὸν Σολωμόν. Ὁ Σολωμὸς εἶνε ὁ μεγαλείτερος ποιητὴς τῆς Ἑλλάδος, καὶ οἱ στίχοι αὐτοὶ ἀπὸ τοὺς ὠραιότερους ποῦ ἔγραψε. Καὶ ἀκριβῶς εἶνε ἕνας ὕμνος εἰς τὴν Ἀνοιξιν. Πῶτος θὰ εἴμπορῃ ποτὲ νὰ γράψῃ καλλίτερον; Ἀκούσατε:

Ἔστι' ὁ Ἔρωτας χορὸ μετὰ τὸν ξανθὸν
[Ἀπρίλην,
Κ' ἡ φύσις ἦρε τὴν καλὴν καὶ τὴν γλυκεῖάν
[τῆς ὄρα,
Μετ' ἐτὴ σὺν ποῦ φροντίζω καὶ κλεῖ δρο-
[σοῖς καὶ μύσχοις,
Ἀνάκουτος μελαϊθιμὸς καὶ λιποθυμιμέ-
[νος,
Νερὰ καθάρια καὶ γλυκὰ, νερὰ χαριτωμένα,
Χύνονται μετ' ἐτὴν ἄβυσσο, τὴν μοσχοβολι-
[σμένην,
Καὶ πέρουσι τὸ μύσχο τῆς, κ' ἀφίρουν
[τῆ δροσιά τους,
Κι' ὅλα ἐτὸν ἥλιο δειχθέντας τὰ πλούτη
[τῆς ἀγῆς τους,
Τρέχουν ἐδῶ, τρέχουν ἐκεῖ, καὶ κάνουν
[σὺν ἀηδόνια.

Καὶ μετ' ἐτὴς λίμνης τὰ νερὰ, ποῦ ἐφθασε
[μ' ἀσποῦδα,
Ἐπαιξε μετὰ τὸν ἥμοιο τῆς γαλάζια πετα-
[λοῦδα,
Ποῦ εὐόδιασε τὸν ὕπνο τῆς μέσας ἐτὸν ἄ-
[γριον κνήον.
Τὸ σκουληκάκι βελονεταί' ὄρα γλυκεῖάν
[κ' ἐκείνο.
Μάγεμα ἡ φύσις κ' ὄνερο ἐτὴν ὁμιμορ-
[φία καὶ χροῖ,
Ἡ μαύρη πέτρα ὀλοχρῆση καὶ τὸ ξερὸ
[χορτάρι,
Μετὰ χίλιες βούσσες χύνεται, μετὰ χίλιες γλώσ-
[σας κρένει,
Ὅποιοι πεθάνῃ σήμερα, χίλιες φορὲς πε-
[θαίνει!

Προσπαθήσατε νὰ ποστηθίσετε αὐτοὺς τοὺς θαυμασίους στίχους, καὶ δοκιμάσατε

νά τους απαγγείλετε, ή καλλίτερα νά τους ψιθυρίσετε, καμμίαν άπ' αυτές τας ωραίας ημέρας, εις την έξοχην. Θα ιδήθητε ότι ή μουσική των είνε ή μόνη που ταιριάζει εις την μεγάλην αυτήν χαράν της Φύσεως—και του Άνθρώπου,—ή οποία ονομάζεται Άνοιξις.

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Έκεινο τὸ πρωΐ, ὄλο και ξύλο ἔπεφτε εις τὸ σχολεῖον. Ὁ δάσκαλος οὔτε μίαν στιγμήν δὲν ἄφισε τὴν μαγκούρα ἀπὸ τὸ χέρι του. Ὡχ! ὁ καϊμένος ὁ Μήτσος! Τὸν θυμάστε, εἶχε παινυεθῆ πῶς θά τον ἄραξε τὸν γέρο-Μαῖμου-διάδῃ και θά σου τον ἔκαμνε τοῦ ἀλατιοῦ, ἂν ἐκοτοῦσε νά σηκώσῃ χέρι ἐπ' αὐτοῦ.

Κρίμα στὰ παινεμάτα και τὸ καμάρι του! Ὁ κύριος Μαῖμουδιάδῃς τοῦ τες ἔβρεξε στὰ γέρα ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, και ὁ Μήτσος Ἀρχουδόπουλος, τὸ παληκάρι, ἐκάθησε και τες ἔφαγε σὰν ἀρνάκι.

Και ἔκλαιγε, νά! δάκρυα, μεγάλα σὰν κουκουάρες, — ἂν και μου φαίνεται πῶς δὲν κλαῖνε τὰ ἀρνάκια, διότι εἶνε καλά και δὲν τα δέρνουν ποτέ. Και ποῦ νά τολμήσῃ ν' ἀντισταθῇ ἢ νά κάμῃ πῶς δὲν θέλει νά τες φάγῃ! Ὅλα τὰ μεγάλα του λόγια ἦσαν λόγια τοῦ ἀέρος.

«Τοῦ ἐξεγλύστρησε ἀπὸ τὰ χέρια...»

Ὅλα τὰ παιδιὰ τες ἔφαγαν. Ὅταν ὁ μωσ ἦλθεν ή σειρά τοῦ Ἀλεπουδάκη νά φάγῃ ξυλιές στὰ χέρια, αὐτὸς ἐσηκώθη και με πολλὸ θάρρος και εἶπε καθαρά και ξάστερα στὸν κύριον Μαῖμουδιάδῃν: — Δὲν στέκομαι ἐγὼ νά με κτυπήσετε! Ἡ θεῖά μου εἶπε πῶς θά με πά-

«Και ἔκλαιγε, νά! δάκρυα...»

ρη ἀπὸ τὸ παλησχολεῖό σας, και δὲ θά πληρώσῃ οὔτε τὰ καρύδια που χρωστᾷτε! Ἐλύσσαξε ἀπὸ τὸ κακό του ὁ δάσκαλος.

— Τί εἶπες; τί εἶπες;... θά σε πάρῃ; Και θαρρεῖς πῶς ἔχω ἐγὼ καμμίαν ἀνάγκη νάχω τέτοια ἐλκεῖνα και πρόστυχα παιδιὰ σὰν κ' ἐσένα εις τὸ σχολεῖόν μου; Θά σου δώσω ὅμως ἐγὼ κάτι τι, ποῦ θά με θυμάσαι αἰωνίως, Κύριε Ἀλεπουδάκη!

Και ἐσήκωσε τὴν μαγκούραν του και ἤτον ἔτοιμος νά του δώσῃ, νά του δώσῃ ξύλο, τῆς χρονιάς του, ἀλλὰ ὁ Ἀλεπουδάκης δὲν εἶχε καμμίαν ὄρεξιν νά καθῆσῃ νά τες φάγῃ.

Τοῦ ἐξεγλύστρησε σὰν ἀλεπού πονηρή, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ χέρια του, κ' ἐφυῖε πηλάλα μακρυά. Και ἅμα ἔφθασε τόσο μακρυά, ὥστε νά μὴ φοβᾶται μήν τον πιάσῃ ὁ κύριος Μαῖμουδιάδῃς, ἐστάθη και ἐτραγοῦδῃσε κ' αὐτὸς, με τὴν φιλούλα τὴν φωνή του:

Ὁ γέρο-Τζέικο-Τζέικος μας
Θά μας ἀδείασῃ τῆ [γωνιά!

Και ἀπὸ ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν δὲν ἐξαναφά-

νηκε πλέον ὁ Ἀλεπουδάκης εις τὸ σχολεῖον ἢ τὰ περιχώρα του.

Τὰ ἄλλα μαθητοῦδια ἔβλεπαν αὐτὰ τὰ πράγματα, και εἶχαν ζαρώσῃ ἀπὸ τὴν τρομαρὰν των και εἶχαν κατεβάσῃ τ' αὐτιά των. Και μονάχα ὁ Λεονταράκης ἐγελοῦσε, και ἔδειξε φανερά τὴν χαρὰν του, «ποῦ τὴν εἶχε πάθῃ ὁ δάσκαλος αὐτὴ τῆ φορά.»

Ὁ Λεονταράκης ἐμεγάλωνε κ' ἐδυνάμωνε. Εἶχε γίνῃ μάλιστα τόσο μεγάλος και δυνατός, ὥστε ὁ κύριος Μαῖμουδιάδῃς ἐφοβᾶταν νά του μιλήσῃ ἢ νά τα βάλῃ μαζί του. Κάπου-κάπου μάλιστα τὰ μάτια τοῦ Λεονταράκη ἐβγαζαν κάτι ἀστράπεδες, ἄγριες και φοβερές, ποῦ ἦταν νά φεύγῃς δεκαπέντε μίλλια μακρυά...

(Ἐπεταί συνέχεια.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συέχεια)

— Και ξέυρετε τί τρώμε; Σούγκια, και πετσιασμένες πουδδῖγκες! εἶπεν ἡ ἀθυρόστομος Ρόζα.

— Καλέ, τρώμε πολὺ καλά! εἶπεν ἡ Λούση.

— Ἡ μὲς Μπάρκερ δὲν στέκεται ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, διέκοψεν ἡ Ρόζα γιατί λοιπὸν νά ποῦμαι ψευτεῖς;

— Ἐπειτα, διεσκέδασαι ἕως τὰς 3, εἶπε και ἡ Δαίξη με βίαν, διὰ νά μὴ μείνῃ και αὐτὴ με κλειστὸ τὸ στόμα! μαθήματα ἢ μελέτη ἕως τὰς 4,30, διασκέδασαι, τσαί, μελέτη ἕως τὰς 7 τὸν χειμῶνα.

— Ὅ και 30 διὰ τες μικρές, ἐφώνασεν ἡ Νέλλη.

— Εἰς τὰς 7 και 30, τρία παξιμαδάκια, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ πᾶνε ἑκατοστὲς στὴ λίτρα, και νερό τῆς βρύσης νοθευμένο με γάλα, και στάς 8 κατὰλινισ! — ἐτελείωσεν ἡ Ρόζα.

— Τὸ Σάββατο τὸ ἀπόγευμα καθησίδ και παιγνίδια, τὴν Κυριακὴ ἐκκλησία και κατήχησις, και θά γράφετε γράμματα στὸ σπίτι σας, με τὰ διαβάξει ἡ μὲς Μπάρκερ, λοιπὸν νά μὴν κάμνετε κανένα σχολίον γι' αὐτὴν, και ὕστερα περιπάτος ἢ διάβασμα σὲ κάτι βιβλία πολὺ-πολὺ καλά, ἅμα εἶνε κακὸς ὁ καιρός, και γλυκὸ ἢ καίη διὰ τὸ τσαί, ὅχι ὅμως και τὰ δύο μαζί, και φρυγανῖες στὸ τραπέζι κ' ἐγὼ ἔχω τὸ δικαίωμα, κ' ἐγὼ νά μιλῶ σὰν κ' ἐσᾶς τες μεγάλες! — εἶπεν ἡ μικρούλα Μπέσση Ράουτων, χωρίς νά πάρῃ ἀνάσα, διὰ νά μὴν τύχῃ και τὴν σταματήσουν.

— Ὡραῖά τα εἶπες, Μπέσση, εἶπεν ἡ Ρόζα περνᾶς και τὴν Μαντὰρ στὴν εὐγλωττία!

— Κατέβα ἀπὸ τὸ τραπέζι, Ρόζα, ἐφώνασεν ἡ μὲς Πόρτερ ἀπὸ τὴν γωνίαν τῆς.

— Ἐνόμῃζα πῶς εἶχαμε τὴν ἀδειαν νά κάμωμεν ὅ,τι θέλωμεν ἀπόψε, μὲς Πόρτερ, ἀπήντησεν ἡ Ρόζα, χωρίς νά σαλεύσῃ ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς, και με τὴν σκιὰν ἐκείνην τῆς ἀθαδείας εις τὴν φωνὴν τῆς, ἢ ὅποια ἐνοχλεῖ μὲν τὸ πρόσωπον πρὸς τὸ ὅποιον ἀπευθύνεται, χωρίς ὅμως και νά ἐπιδέχεται ἐπίπληξιν. Ἐξηκολούθησε λοιπὸν ἡ μὲς Πόρτερ τὸ ἔργον τῆς και δὲν ἔδωκε πλέον προσοχὴν εις τὰς ἀταξίας τῆς Ρόζας.

Ἐν τῷ μεταξύ τὰ ἄλλα κορίτσια κατεγίνοντο εις τὸ νά θαυμάζουν τὰ ὠραῖα ξανθὰ μαλλιά τῆς Ἐβελίνας, και ἡ Δωροθέα, μολονότι ἦτο κατὰ βάθος εὐχαριστημένη, διότι αἱ ἄλλαι εὕρισκαν εὐμορφὴν τὴν ἀδελφὴν τῆς, εἶχεν ὅμως και ἀνησυχίας μήπως τὰ ἐγκώμια τὴν βλάψουν εις τὸν χαρακτήρα τῆς.

Ἐυτυχῶς δὲν ἐτόλμησε νά ἐξωτερικεύσῃ τὰς σκέψεις τῆς, διότι ἄλλως τὰ κορίτσια βεβαίως θά τῆς ἔλεγαν ὅτι το κάμνει ἀπὸ ζήλειαν...

— Νά! ἔρχεται ἡ Μὲς Μπάρκερ! ἐφώνασεν ἡ Ρόζα και ἐγλύστησεν ἀπὸ τὸ τραπέζι με τὸση βίαν ὥστε ἐσπρωξῆ τὴν Νέλλην και τὴν ἔρριψε χάμω.

Ἡ Νέλλη ὅμως ἠναγκάσθη ν' ἀναβάλῃ τὴν ἐκδίχησιν τῆς, διότι ἡ θύρα ἤνοιξε, και ἡ μὲς Μπάρκερ με τὴν μὲς Σμιθ ἦλθαν μέσα διὰ τὴν ἑσπερινὴν προσευχὴν. Ὅταν ἐτελείωσεν ἡ προσευχὴ, ἡ μὲς Μπάρκερ ὠδήγησε τὰς νέας μαθητριάς τῆς εις τὸ δωμάτιόν των. Ταῖς ἔδειξε ποῦ εἶχαν τοποθετηθῇ τὰ πράγματά των, και κατόπιν ἐπέστησε πάλιν τὴν προσοχὴν των εἰς τοὺς κανονισμούς.

— Ἐλπίζω, ἐξηκολούθησεν, ὅτι γρήγορα θά συνηθίσετε ἐδῶ και θ' ἀποκτήσετε φίλας μεταξὺ τῶν συμμαθητριῶν σας. Σᾶς συνιστᾷ ἰδίως νά ἐπιδιώξετε τὴν στενήν φιλίαν τῆς Λούσης Νιούτων, τῆς Ἀλίκης Φίλιπ και τῆς Μαίρης Οὐίλσον. Ἡ τελευταία εἶνε ἡ ἐπιμελεστέρα μαθήτρια ὄλου τοῦ σχολεῖου, ἀλλὰ και αἱ δύο πρῶται εἶνε πολὺ καλά κορίτσια. Ἐνοεῖται, ἀφοῦ ὁ πατέρας σας γνωρίζει τὸν κ. Χάρτλεϋ, δὲν εἴμφορῶ νά ἔχω ἀντίρρησην διὰ τὴν γνωριμίαν σας με τὴν Ρόζαν, ὀφείλω ὅμως νά ἐκφράσω τὴν εὐχὴν νά μὴν τὴν ἀφίσετε νά ἔγῃ πολλὴν ἐπιτροπὴν ἐπάνω σας, διότι ἡ διαγωγὴ τῆς δὲν μ' ἀρέσει καθόλου. Τώρα, νά πλαγιάσετε στὰ κρεβάτριά σας με ἡσυχίαν, ἀφοῦ πρῶ-

τα σῦσσετε τὸ κερί σας με προσοχὴν, και το βγάλετε ἔξω. Ἡ μὲς Πόρτερ θά ἔλθῃ νά ἰδῇ, ἂν το ἐβγάλατε... Καληνύκτα σας!

Τὰ ἐφίλησεν εις τὸ μέτωπον, και ἀπῆλθεν.

Τὰ κορίτσια ἤρχισαν νά ἐκδύωνται, χωρίς νά τολμήσουν νά ὀμιλήσουν. Ἡ Μαριάννα ἔπεσεν εις τὴν ἀγκάλην τῆς Δωροθέας και ἤρχισε νά κλαίῃ γοερώς, ἡ Ἐβελίνα ἐστάθη ὀρθὴ και δάκρυα ἐκυλίσθησαν εις τὰ μαγουλά τῆς, ἐνῶ αἱ δύο μεγαλῆται μόλις και μετὰ βίας συνεκρατοῦντο.

Ἐπεσαν εις τὰ κρεβάτια των, και σχεδὸν ἀμέσως ἦλθεν ἡ μὲς Πόρτερ διὰ νά ἰδῇ ἂν ἐσῦσαν τὸ φῶς.

« Δὲν μας ἀρέσει νά φιλοῦμε, ἰδίως τοὺς ξένους. » (Σελ. 118, στ. α'.)

Μετ' ὀλίγα λεπτά ἤνοιξε πάλιν ἡ θύρα.

— Κοιμᾶσθε; ἐφίθυρσεν ἡ Ρόζα.

— Ὅχι! ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα.

— Ἦλθα νά σας πῶ νά μὴν ξεχάσετε τὰ γλυκὰ κάτω ἀπὸ τὸ πᾶπλωμα! εἶπεν ἡ Ρόζα. Ἐπερίμενα νά κατέβῃ ἡ μὲς Πόρτερ, και ὕστερα νά ἔλθω...

— Πάρε τα, ἂν θέλῃς, ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα. Και ἔσυρεν ἔξω τὸ κουτί και το ἔβαλεν εις τὰ χέρια τῆς Ρόζας.

— Χρὶ! πῶς φαίνεσθε πῶς εἰσθε νεοφερμένες! εἶπεν ἡ Ρόζα. Δὲν εἶνε πρέ-

πον νά τα πάρω, ἀφοῦ δὲν ξεῦρει κανεὶς πόσον καιρὸν θά κάμετε νά τα δῆτε στὰ μάτια σας... Ἀλλὰ θά σας τα ἀναποδώσω, ἅμα θά ἔχω χρήματα, γιατί τώρα... ὅ,τι εἶχα, ἐπῆγε στὰ πρόστιμα... Σᾶς εἶπε τίποτε κακό γιὰ μένα, ἡ μὲς Μπάρκερ;

— Εἶπε ὅτι δὲν πρέπει νά ἔχωμε φίλιες μαζί σου, ἀλλὰ με τὴν Λούσην και τὴν Ἀλίκην, ἀπήντησε με δισταγμὸν ἡ Δωροθέα.

— Τὸ ἐπερίμενα... Δὲν μπορεῖ νά με χωνέψῃ. Ἡ Λούση εἶνε μιά φοβερὴ καταδότηρα, και ὁ πατέρας τῆς πρόκειται νά γίνῃ δήμαρχος, ἐνῶ ὁ πατέρας τῆς Ἀλίκης ἀνακατεύεται εις τὴν δημοσιογραφίαν. Ἀληθινά, πρέπει νά εὕρω κάποιο ἀξίωμα και γιὰ τὸν θεῖό μου, — ἐξηκολούθησεν ἡ Ρόζα, ἢ ὅποια ἔφθανε μέχρις ὑπερβολῆς εις τὴν ἀποτροπιάσιν τῆς πρὸς τὴν διευθύτριαν τοῦ σχολεῖου.

— Μπρρρ! κάμνει πολὺ κρῦο, και εἶμαι με τὴν νυκτικιά μου μόνον!... Καληνύκτα σας.

Ἦτο πολὺ ἀργά, ὅταν ὁ ὕπνος ἐπῆρε τὰ δύο μεγαλύτερα κορίτσια. Ἦσαν σφικταγκαλιασμένα, διότι ἐκοιμῶντο εις τὸ ἴδιον κρεβάτι και ἐκλαίαν σιωπηλῶς, ἐνῶ ἡ Μαριάννα και ἡ Ἐβελίνα γρήγορα εἶχαν λησμονήσῃ τὰ βάσανά των με τὸν βαθὺν ὕπνον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.
ΝΕΑ ΒΑΣΑΝΑ

Μόνον ὅσοι, χωρίς νά θέλουν, ἐπῆγαν νά ζήσουν μαζί με ξένους διὰ πρώτην φοράν, μόνον αὐτοὶ δύνανται νά ἐννοήσουν με τί ἀπογοήτευσιν και δυσθυμίαν ἐξύπνησαν τὸ πρωὶ αἱ τέσσαρες ἀδελφαὶ Μάρσαλ, ὅταν ἤκουσαν τὴν ἔγερσιν ποῦ ἐσήμαινεν ὁ κώδων. Ἐπῆδῃσαν ἀμέσως ἀπὸ τὰ κρεβάτια των, διότι ὡς νεοφερμένοι και πρωτόπειροι δὲν ἐγνώριζαν τὴν τέχνην νά κάμνουν ὅτι κοιμῶνται ἕως τὴν τελευταίαν στιγμήν τῆς προσδιωρισμένης διὰ τὴν ἔγερσιν ὥρας.

Ἦτο κρῦο, και εἶδαν κ' ἔπαθαν διὰ νά πλυθοῦν και νά ἐνδυθοῦν ἄλλὰ και πάλιν, ὅταν κατέβησαν εις τὴν αἴθουσαν τῆς μελέτης, καμμία συμμαθήτρια δὲν εἶχεν ἔλθῃ ἐκεῖ ἀκόμη.

— Ὑποθετῶ ὅτι ἐπιτρέπεται ἐδῶ ἡ συνομιλία, ἐφίθυρσεν ἡ Δωροθέα, ὅταν

ἐπῆδῃσαν ἀμέσως ἀπὸ τὰ κρεβάτια των, διότι ὡς νεοφερμένοι και πρωτόπειροι δὲν ἐγνώριζαν τὴν τέχνην νά κάμνουν ὅτι κοιμῶνται ἕως τὴν τελευταίαν στιγμήν τῆς προσδιωρισμένης διὰ τὴν ἔγερσιν ὥρας.

έμαζεύθησαν κοντά εις την λιγροστήν φω-
τιαν κ' έπροσπαθούσαν να ζεστάνουν τα
χέρια των.

— Ο κανονισμός δεν γράφει τίποτε
σχετικόν, απήντησεν ή Μαριάννα.

— Ω! Δωροθέα, ανέκραξεν ή Μα-
ριάννα, πώς θα τα καταφέρωμεν να τον
ένθυμούμεθα αυτόν τον κανονισμόν που
είνε φρίκη!

— Πρέπει να κάμωμεν υπομονήν!
είπεν άναστανάζουσα ή Δωροθέα.

— Η μαμμά ειπε ότι, αν δεν μας
άρσθη εδώ, θα πάμε πάλιν στο σπίτι, έ-
πρόσθεσεν ή Μαριάννα.

— Αφού όμως θα διαβάσουν τα γράμ-
ματά μας εδώ, πώς να τους το γράψω-
με στο σπίτι; ήρώτησεν ή Μαριωρή.

— Δι' αυτό λοιπόν χρειάζεται υπο-
μονή, παρετήρησεν ή Δωροθέα. Καί τ-
σως βελτιωθούν τα πράγματα...

Την στιγμήν εκείνην ήλθαν δύο από
τάς μικροτέρας μαθητριάς, και μετ' όλι-
γον εισήλθασαν μία μία και αί λοιπαί, με
χασμουρητά και με κατεκαυμένα πρόσω-
πα, χωρίς όρεξιν και προθυμίαν. Η Ρό-
ζα έφθασε τρεχάτη, κ' εκούμβονε το
φόρεμά της, καθώς εισήρχετο κατόπιν
της ήλθαν άμέσως αί διδασκάλισσαι και
ή μίς Μπάρκερ.

Η μίς Μπάρκερ ειπε «Καλημέρα».
Τά κορίτσια έπήγαν και την έφίλησαν,
καθώς και τάς άλλας διδασκαλίσσας.
Η μίς Μπάρκερ τότε έστεινε το χέρι
της προς την Δωροθέαν και την ήρώτη-
σε πώς επέρασε την νύκτα. Η Δωρο-
θέα έψαυσε το χέρι της διευθυντριάς και
απήντησε:

— Πολύ καλά, σάς ευχαριστώ.

— Δεν έμαθες, βλέπω, ακόμη όλας
μας τάς συνηθείας, παρετήρησεν ή μίς
Μπάρκερ δι' αυτό πρέπει να σου είπω
ότι έμείς εδώ θεωρούμεν ως ένδειξιν σε-
βασμού έκ μέρους της μαθητριάς το να
φιλή η έκ τάς διδασκαλίσσας της, δια να εκ-
φράζη ούτω την άγάπην της προς αυτές.

— Ναί, μά έμάς δεν μας άρέσει να
φιλούμε, ιδίως τους ξένους! ανέκραξε
περίφοδος ή Δωροθέα.

Τά άλλα κορίτσια έχαμογέλασαν, και
ή μίς Μπάρκερ εξάρωσε τα φρύδια της.

— Το πρώτον σας καθήκον είναι ή
ύπακοη χωρίς πολλές συζητήσεις! είπε
μέ ψυχρόν τόνον.

Η δυστυχής Δωροθέα ήναγκάσθη να
την φιλήση, έκτοτε δέ ο πρωϊνός και νυ-
κτερινός χαιρετισμός ήτο σκληρά δοκι-
μασία δι' αυτήν και δια την Μαριωρήν,
μόλονότι ή Ρόζα τάς έδίδαξε πώς ν'
άποφεύγουν την άνηδϊαν, θέτουσαι το πρό-
σωπόν της μίς Μπάρκερ και δίδουσαι το
φιλημα εις τον άέρα...

(Έπεται συνέχεια)

KIMON ΔΑΚΙΑΗΣ

[Κατά το άγγλικόν της Δος Σ. Ε. Μπουκάμ.]

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ Α' ΤΡΙΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1905.

Ποιοι και πόσοι εξέσπαθωσαν έως τώ-
ρα.— Ποιοι και πόσοι είναι οι διαγωνι-
ζόμενοι Πράκτορες.— Πόσους συνδρο-
μητάς ενέγραψαν έως τώρα οι μόν, και
πόσα φυλλάδια έπώλησαν οι δε.— Διά
να ιδήτε, να κρίνετε, να συγκρίνετε
και... να λάβετε τα μέτρα σας.

Ο Έλλην Ξεσπαθώνει, Ξεσπαθό-όνει...

Φέτος το Ξεσπάθωμα είναι γενικόν
και έτήσιον. Δηλαδή θα διαγωνισθούν ό-
λοι μαζί οι κατά το διάστημα του έτους
έγγράφοντες συνδρομητάς ή πωλούντες
φύλλα εις αγοράστάς, και τ' άποτελέ-
σματα θα δημοσιευθούν μετά την 30
Νοεμβρίου, δευτέραν τήν έτην.

Έπειδή όμως το διάστημα είναι μα-
κρόν, και πολλοί, ούτως ή άλλως έν
διαφερόμενοι, θα ήθελαν να παρακολου-
θούν την κίνησιν του Ξεσπαθώματος, έ-
σκέφθη να δημοσιεύω εις το τέλος έ-
κάστης τριμηνιας τα όνόματα όλων ό-
σων των συνδρομητών τους όποιους ενέ-
γραψεν ή των φύλλων τα όποια έπώ-
λησεν έκαστος.

Ούτως οι διαγωνιζόμενοι δεν θα πη-
γαίνουν εις τα τυφλά. Έκ των μερι-
κόν αυτών άποτελεσμάτων, θα βλέπουν
τί πιθανότητας επιτυχίας έχουν, και θα
εξεύρουν τί ενεργείας πρέπει ακόμη να
καταβάλουν δια να υπερακοντίσουν τους
συναγωνιστάς. Άλλά και οι μη λαβόν-
τες εισέτι μέρος εις τόν Διαγωνισμόν,
είμπορούν να λάβουν τώρα. Έχουν ά-
κόμη έμπρός των έννεα όλοκληρούς μη-
νας. Και εις το διάστημα αυτό, ένθαρ-
ρυνόμενοι κ' ενεργούντες καταλλήλως,
δύνανται να φθάσουν και να υπερακοντί-
σουν πολλούς ή... και όλους!

Ίδου λοιπόν το έξαγόμενον της πρώ-
Τριμηνιας.

Και πρώτον τα όνόματα εκείνων που
ένέγραψαν συνδρομητάς, κατ' αλφαβη-
τικήν σειράν:

- Άγγελος της Έλπίδος, ένέγραψε 2 συνδρ.
τριμηνίου.— Άγγελος της Νίκης, ένέγραψεν 1
συνδρ. έτήσιον.— Αδάμας του Παραδείσου,
ένέγραψεν 8 συνδρ. έτησίους.— Αθηνάϊκος
Φοίνιξ, 2.— Αϊόλος, 1.— Ακακία, 1.— Αν-
θούσα Νεότης, 3.— Ανίβας ό Καρχηδόνας,
2.— Άνθος του Σολωμού, 1.— Άριελ, 1.—
Άρχιζιζάνιον του Παρθεναιωγείου, 3.— Α-
στή της Θάσου, 1.— Αύγερινός, 1.— Αύρα
της Έλευθερίας, 2.— Βασιλίσα των Κυμά-
των, 1.— Σουλ. Γ. Βελουμής, 3.— Βραχία
Έπιστολή, 2.— Γάτος της Ανατολής, 1 έτή-
σιον και 1 έξάμηνον.— Γλωσσοκοπάνια, 1.—
Δαφνοστεφής, 1.— Δούκισσα των Σαλώνων,
2.— Δοδύ της Καρπίνου, 1.— Δοδύ του Πον-
τικοχωρίου, 2.— Έαρινή Έσπέρα, 1.— Έλ-
λην Άδελφής, 1.— Έλληνική Νήσος, 1.—
Έλληνικόν Γραμματόσημον, 1 έτήσιον, 1 έξά-
μηνον και 2 τριμηνίου.— Ένδοξον Μεσολόγ-
ιον, 1.— Έταινος της Άγγλιας, 1.— Έρω-
θα Νίκη, 1.— Ζαπλός, 1.— Ζαχαρίας Καβι-
δουλίδης, 2.— Θεταλομάχη, 1.— Ίδιότρο-

- πος Ξανθούλα, 1.— Ίππότης του Κόρακος,
1.— Ιωάννης Γ. Καλφούπουλος, 20.— Κόμης
της Κεφαλληνίας, 1.— Κουσαντιανός Χαλβάς,
2.— Κύρ Μέντιος, 1.— Μιλτιάδης Α. Κων-
σταντινίδης, 1.— Πολύμνια Γ. Λαβράνου, 1.—
Αλαλαγιάς, 1.— Λεοβακίδον Άνθος, 1.— Μα-
ρία Ν. Λοΐζου, 1.— Στυλιανός Β. Δυμπερό-
πουλος, 1.— Λυσόχαρτον 6.— Μαργαριτά-
νάκος, 2.— Μανταλη της Χίου, 1.— Μαρία-
Λουΐζα, 2.— Κωνστ. Α. Μανυρίδης, 1.— Με-
γάθυμος Κεφαλήν, 2.— Μεγάλη Έλλάς, 1.—
Μέγας Κωνσταντίνος, 1.— Τάκης Ι. Μελε-
τόπουλος, 1.— Μιθριδάτης, 3.— Μικρά Βιολί-
στρια, 2.— Μικρά Σμυρναία, 2.— Μικρός
Βυροσδένης, 1.— Μιμόζα, 1.— Πηνελόπη Ι.
Μοσκοφίδου, 3.— Μουρλοπαντιέρα, 3.— Μυ-
στηριώδης Φύσις, 1.— Νευρόσπαστον, 4.—
Νοσταλγούσα Έλληνίς, 1.— Νυκτοκόραξ, 1.—
Σεντενεμένο Έλληνοπούλο, 3 έτησίους, 1
έξάμηνον.— Ομάς Αλεξανδρινών, 4 έτησίους,
1 έξάμηνον, 1 τριμηνον.— Ομάς Αιολίσης, 1
έτήσιον και 1 τριμηνον.— Ομφαλός της Θρά-
κης, 1.— Ονειρον Θερινής Νυκτός, 1.— Ο-
πασία Παραδείσου, 1.— Ουδείς, 3 έτησίους, 3
έξάμηνους.— Παιδί του Ψηφροετή, 2.— Έλένη
Γ. Παπαδόγλου, 2.— Παήγορος Έλλάς, 2.—
Πιν-Χό, 2.— Ηρακλής Σ. Πιστοφίδης, 1.—
Μάριος Γ. Πανιέλης, 1.— Καλλιόπη Α. Πα-
ταούδη, 1.— Πόντος, 1.— Πρίγκυψ Τζάλμας,
1.— Ροδόπη, 1.— Ρομαντική Άκτή, 1.—
Ρομαντική Τσαγαραδιώτισσα, 2.— Σα-
τανάς, 2.— Σερενάτα του Σούμπερ, 2.— Σθε-
νελαΐδας, 1.— Σίφνος, 1.— Είδηση Ι. Σκα-
ρίμβα, 1.— Σκηπίων ό Νεώτερος, 1.— Ιω-
άννης Ι. Σουμειλής, 5.— Περικλής Χ. Σπύ-
ρου, 3.— Κωνστ. Π. Σταμάτης, 2.— Στήρυ-
μα της Μητρός, 1.— Βασίλειος Χ. Στύλογλου,
1.— Σύλλογος «Διάδοσις της Διαπλάσεως»
(Άθηνών) 2.— Σύλλογος «Διάδοσις» (Πειραιώς),
4 έτησίους και 1 δεκάμηνον.— Σύλλογος «Ευ-
ξείνος» (Βάρνης), 7 έτησίους και 1 τριμηνον.—
Σύλλογος «Πατρις» (Ζακύνθου), 1.— Συριανή
Ξανθούλα, 2.— Συριανό Λουκούμι, 1.— Ταρ-
λαμπούμπας, 3.— Τζομός Άνακατωμένος, 2.—
Τρελλό Άράκι, 1.— Τριπόλεμος, 2.— Καίτη
Τσαζιροπούλου, 1.— Λέων Ν. Φραντζής, 3.—
Χαρά των Γονέων, 5.— Γεώργιος Χατζήω-
άννου, 1.— Χιακός Φάρος, 2.— Χιονισμένη
Κούκλα, 2.— Φαροπούλα, 1.— Ψυχή της Λέ-
σβου, 1.— Όχρύν Άκαίς, 1.— Όχρύν Άμά-
ραντον, 1.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

- Άγγελος της Έλπίδος, έπώλησε μέχρι του
13ου αριθμού, φύλλα έν 61ω 76.— Άγγελος
της Νίκης, 3.— Άξενος Λυκάων, 39.— Α-
σμα του Όρφένος, 13.— Αστέρ της Θάσου,
156.— Γάτος της Ανατολής, 59.— Διακρινέ-
σα Άρακακιάς, 28.— Δοδύ του Ποντικοχω-
ρίου 75.— Έλλην Άθλητής, 9.— Ζαχαρίας Κα-
βιδουλίδης, 19.— Θεταλομάχη, 13.— Ίπ-
πότης του Βυζαντίου, 13.— Κοιτορβετιού-
λης, 117.— Μεγάλη Έλλάς, 104.— Σεντενε-
μένο Έλλόπουλο, 52.— Ομάς Αλεξανδρινών,
55.— Οπασία του Παραδείσου, 104.— Ου-
δείς, 91.— Πόντος, 26.— Πρίγκυψ του Μαρυ-
ρά, 74.— Προμηθεΐς Δεσμώτης, 5.— Σθενε-
λαΐδας, 130.— Ιωάννης Ι. Σουμειλής, 8.—
Σύλλογος «Διάδοσις της Διαπλάσεως» (Άθη-
νών) 341.— Σύλλογος «Διάδοσις» (Πειραιώς)
147.— Σύλλογος «Ευξείνος», (Βάρνης) 92.—
Σύλλογος «Παναρχαδικός» (Δημητσάνης) 79.—
Σύλλογος «Πατρις» (Ζακύνθου) 337.— Ταρ-
λαμπούμπας, 35.— Τερεσίας, 39.— Φάνων,
13.— Χρυσός Αϊών, 13.

Χάριν των νέων συνδρομητών, οι ό-
ποιοι έχουν καιρόν και ίσως θα είχαν
και διάθεσιν να λάβουν μέρος εις τόν
Διαγωνισμόν του Ξεσπαθώματος του
1905, εις το προσεχές φύλλον θα δη-

μοσιεύσω έν συντόμω τους όρους, δια να
όδηγηθούν.

Και τελειώνω με μίαν πρόσκλησιν
γενικήν, προς παλαιούς και προς νέους,
προς Ξεσπαθώσαντας και μη Ξεσπαθώ-
σαντας μέχρι τουδε, προς έγγράφοντας
πολλούς και προς έγγράφοντας όλίγους:
Ξεσπαθόνετε! άρχίσατε, εξακολουθήσα-
τε! Το Ξεσπάθωμα δεν είναι μόνον Δια-
γωνισμός* δεν έχει μόνον σκοπόν την
ανάδειξιν βραβευμένων και την άπονομήν
βραβείων. Το Ξεσπάθωμα είναι ό μόνος
τρόπος, δια του όποίου βελτιούται και
προσδεύει το περιοδικόν μας, — και ό
μόνος τρόπος δια του όποίου μίαν ήμέ-
ραν θαύξηθη εις σελίδας, κατά την θερ-
μήν και όμόθυμον πάντων εύχήν. Άλλά
και τούτο αν δεν γίνη, πάλιν δια του
Ξεσπαθώματος ύπάρχει έλπίς να διατη-
ρηθή τουλάχιστον αναξήτος ή συ-
δρομή, την όποιαν, καθώς είπα, σκέ-
πτομαι ναύξησω έπειδή, ως εκ της υπο-
τιμήσεως του φράγκου, ζημιούντο ση-
μαντικώς.

Λοιπόν Ξεσπαθόνετε!

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Υ. Γ. Παρακαλούνται οι κ.κ. Πρά-
κτορες, όσοι δεν έξώφλησαν τόν λογα-
ριασμόν της Α' τριμηνιας, να σπεύσουν
να τον έξοφλήσουν, χωρίς να με υπο-
βάλουν εις τόν κόπον να τοίς το υπεν-
θυμίσω και ιδιαίτέρως.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο μικρός Νίκος έφερεν εις το σπίτι της
θείας του έν αυγό. Καί όταν ή εξαδέλφη του
τόν ήρώτησεν αν ήθελε μόνος:

— Όχι, απεκριθή, με το αυγό!

*Εστάνη υπό της Ρομαντικής Άκτής.

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
ΕΝ ΒΙΔΟΣ ΞΕΣΠΑΘΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟ

Βεβαίως, έν είδος Ξεσπαθώματος και αυτό
άλλά με την μόνην διαφοράν ότι δεν θα έχη
βραβεία και άμοιβάς. Εξεύρω όμως, ότι εις
τους φίλους μου άρκεί ως άμοιβή ή άγάπη μου,
ή ευγνωμοσύνη μου, ή συναίσθησις ότι εργά-
ζονται δια το καλόν όλων, και τελοσπάντων
ότι μου κάμουν μίαν χάριν.

Ίδου περί τίνος πρόκειται.
Επιθυμώ να στείλω μερικά φυλλάδια Δια-
πλάσεως ως δείγμα εις τάς Έπαρχίας και εις
τόν Έξωτερικόν. Παρακαλώ λοιπόν τους φίλους
μου όλους να μου υποδείξω έκαστος τάς φιλο-
μοστέρας και ευπορότερας οικογενείας του
τόπου του, — τάς έχούσας, έννοείται, παιδιά
της ηλικίας, προς την όποιαν άπευθύνεται το
περιοδικόν μας (από 8 ετών και άνω.)

Με άλλους λόγους, θέλω έκαστος φίλος μου,
είτε εις πόλιν διαμένει, είτε εις χωρίον, είτε
έντός της Έλλάδος, είτε εις το Έξωτερικόν, —
έξαφορμάτω μόνον ό έν Άθήνας, — να μου
στείλη κατάλογον των καταλλήλων οικογενειών
του τόπου του, (είτε έχει σχέσιν με αυτάς, εί-
τε δεν έχει, διότι, στέλλουσα το δείγμα, δεν
θα κάμω διόλου χρήσιν του όνόματος εκείνου,

ή όποιος μου ύπέδειξε την οικογένειαν, και ό
κατάλογος αυτός να είναι γραμμένος καθαρά,
μα πολύ καθαρά, εις χωριστόν φύλλον χάρτου,
με τά δνόματα και τάς διευθύνσεις των οικο-
γενειάρχων. Παραδείγματος χάριν:

- «Άγαπήτη μου Διάπλσις.
«Δύνασαι να στείλεις δείγματα προς τους εξής:
1. Κον Γεώργιον Κ. Άγγελόπουλον, Ιατρόν,
όδός τάδε, αριθμός τάδε, εις... (Διά τάς με-
γάλας πόλεις χρειάζεται όδός και αριθμός: δια
τάς μικράς δεν είναι άνάγκη άρκεί το όνομα
και το επάγγελμα.)
«2. Κον Νικόλαον Α. Μαραγκόν, έμπορον
εις...
«3. Κυρίαν Μαριάνθην χήραν Α. Δημοπού-
λου, εις...
κτλ. κτλ. κτλ.

Έννοείται πολύ καλά, ότι και αυτός, κα-
θώς είπα, είναι ένας τρόπος Ξεσπαθώματος, διότι
πολλά οικογένεια, έλκυόμεναι από το δείγμα,
είμπορεί να έγγραφούν, και ό κύκλος της «Δια-
πλάσεως» ναύξηση σημαντικώς. Άλλ' έννοείτε
έπίσης ότι μου είναι άδύνατον να κρατήσω λο-
γαριασμόν και άπόνοιμα βραβεία και άμοιβάς
δι' αυτό το Ξεσπάθωμα, διότι μίαν και την άυ-
τήν οικογένειαν, έγγραφωμένην δια δείγματος,
είμπορεί να μου την ύποδείξουν συγχρόνως πο-
λλοί φίλοι μου από τόν ίδιον τόπον — πέντε,
δέκα, είκοσι, εκατόν... και τότε τρέχα γύ-
ρευε τίνος είναι το Ξεσπάθωμα!

Άλλά και χωρίς άμοιβήν, είμαι βεβαία ότι
ΟΛΟΙ όσοι άναπούν το περιοδικόν μας, θα
υποβληθούν χάριν αυτού εις τόν μικρόν κόπον
και θα μου άποστείλουν τόν κατάλογον, τόν ό-
ποιον τους ζητώ.

Έξαιρώ τούς έν Άθήνας από αυτήν την
παρακλήσιν, διότι εις τάς Άθήνας ή «Διάπλα-
σις» είναι πολύ γνωστή, και όποιος θέλει να έγ-
γραφή δεν έχει άνάγκην από δείγμα.

Κ' έν ύστερόγραφον. Όσοι θα λάβουν τόν
κόπον και την καλωσύνην να μου ύποδείξουν
οικογενείας, δεν είναι άνάγκη να είναι βέβαιος
ότι αί οικογένειαί αυτές δεν λαμβάνουν ήδη
«Διάπλσιν». Αυτό, πριν στείλω δείγμα, θα το
έξακριθώω έγώ.

Τόσα πολλά και ώραία μου γράφει εις την
σημερινήν του επιστολήν ό «Αμίμητος Γελο-
τοπούς [ΕΕΕ], που δεν είξεύρω τί να προτιμή-
σω. Κρίνατε από αυτό και μόνον: «Αν ό
αριθμός 9, κύριε Άνανία, είναι περίεργος, ό α-
ριθμός 3 δεν πάει όπισω 3 δραμάκις στοιχίζει
το Σήμα, 3 πεντάρες τά Μ. Μυστικά, 3 πεν-
τάρες κάθε φύλλον, 3 Διαγωνισμούς Λύσεων το
έτος, 3 τάξεις διαγωνιζόμενων, 3 είδους βρα-
βεία εις κάθε τάξιν.» Αν ψάξη κανείς, είμ-
πορεί να εύρη και άλλα τέτοια 3.

Θαλάσσιε Άηρ [ΕΕ] και Άετιδέυ [ΕΕ],
ώραίοτατα όσα μου γράφετε πάντοτε, κομψά
και καθαρογραμμένα. Άλλά να τα υπογράφετε
και με το αληθινόν σας όνομα. Τα ψευδώνυμα
μόνον δεν άρκοουν.

Ο Δικέφαλος Άετός [ΕΕΕ], πρώτος-πρώτος
μου έστειλε την σημειώσιν των εύσημών του
και στατιστικήν των Ευσημών της Τριμηνιας,
δια την όποιαν τόν ευχαριστώ. Η λέξις, περί
της όποιας μ' έρωτά, ως όρος τεχνικός, δεν
πιστευω να έχη αντίστοιχον έλληνικόν.

Τό Χειμώνανθον [ΕΕ] μου περιγράφει τόν
διασκεδαστικόν τον περιπατον της Καθαράς
Δευτέρας, ανά τά... κούλουμα, και την ευ-
χαριστήσιν που του προξενεί ή Άνοιξις. Ένα
πράγμα όμως τον κάμνει ναπορή και να έκί-
σταται: πώς τά Άνοιξη που βλέπει τώρα εις τά
δένδρα, θα γίνουν μίαν ήμέραν φρούτα και θα
τά φάγη! Μ' αυτό και πολλοί άλλοι δεν είμ-
πορούν να το έξηγησουν...

Και ώραία γράφεις, και ώραία ζωγραφίζεις,
Όχρύν Άμάραντον [ΕΕ]. Λοιπόν, είσαι ευχα-
ριστήμενος από τους βαθμούς της Έξαμη-

νιας... Άξίζει να μάθουν δια τί φίλοι μου έτι,
αν είχες ψήφον, θα έψήφισες εκείνον τόν Βου-
λευτήν, ό όποιος θα σου ύπέσχετο «Υπουργός
της Παιδείας γίνόμενος, να εισαγάγη την Διά-
πλσιν εις διας τάς τάξεις του Σχολείου ως το
ώφελιμότερον, ήθικώτερον, κομψότερον, τερ-
πνότερον άνάγνωσμα.»

Μία παράξενη ιδέα της Άδελφής Ψυχής
[ΕΕΕ]: Έπειδή άπέθανε ή νεvé της — τά
συλλητητήριά μου, — έχει την ιδέαν ότι θα
παθήναι και αυτή! Τι της λές τώρα;
Έίπα εις τόν Άνανιαν, Μέγα Κωνσταντίνε

[ΕΕ], ότι επιθυμεί να προτείνη και κανέν έλ-
λο πρόβλημα, και δι' άγάπην σου προτείνει το
έξής: Είναι γνωστή ή περικοπή του Ευαγγελί-
ου: Ήκουσθη θρήνος έν Ραμάρ. Ραχλή κλαί-
ουσα τά τέκνα αυτής κτλ. Ζητείται: Πόσα τέ-
κνα έκλειεν αυτή ή Ραχλή; — Να ιδούμε
ποίος θα το εύρη.

Τό Φίλημα Σκιάς [ΕΕ], αλληλογραφεί με
την Διονυσίδα Πιρρήν. Πάει καλά! Άλλά
τό νόστιμον έξούτε ποίον είναι; δι: «εις κάθε
των επιστολήν δίδουν και Έύσημα ή μία εις
την άλλην. Ούτω προχθές ή Διονυσία Πιρρή
άπένευεν εις το Φίλημα Σκιάς δεκαέξ Έύσημα,
και αυτό της έγραψεν ότι θα μου τά γρά-
ψη εις το τέλος του έτος και αυτά, δια να μη
πάνε χαμένα!!» Όραία ιδέα!

Πραγματικώς, Ξανθή Πολύη [Ε], αυτές τάς
ήμέρας, το τμήμα εκείνο του δυτικού ούρανού,
έπί του όποίου με τόσην ζωηρότητα έλαμπαν κον-
τά-κοντά ή ημισέληνος, ό Άρης και ή Άφρο-
δίτη, ήτο κάτι τι έκτακτόν και θαυμαστόν.
Ένθυμούμαι μίαν έσπέραν του Φεβρουαρίου,
ύγρην όλίγον, που ή Άφροδίτη έσελάγιζεν κα-
θαυτό ός μικρός ήλιος. Αυτό, σημείωσε, δεν
συμβαίνει κατ' έτος: οι άστρονόμοι λέγουν ότι
φέτος ή ευκαιρία ήτο έξαιρετική.

Μαρουσία, [ΕΕΕ] δια τάς δύο ώραίας επι-
στολάς. Σ' ευχαριστώ πολύ δια την σύστασιν
της Κας Ε. Α. Της έγραφα προχθές κ' έλπίζω
ότι θα κάμη πολλά. Έψάλλα την πρώτην έ-
πιστολήν σου ιδιαιτέρως, έως να ευκαιρήσω να
της γράψω, και δι' αυτό ήρρησα να σου ά-
παντήσω. Όποτε μην άνησυχής δια τάς λύσεις.

Προς τόν Τσίρον [Ε] έστάλην έν άλλο περιο-
δικόν, άπ' αυτά που μιμούμαι την Διαπλάσιν
και ζουν όσον και τά ρόδα, δια να γίνη συν-
δρομητής. Και αυτός το έπέστρεψεν επιγράφας
υπερηφάνως: «Είμαι συνδρομητής της Δια-
πλάσεως!» Εύγέ του!

Δεν έχω το δικαίωμα, Μεγάλη Έλλάς [ΕΕ],
να σου φανερώσω το όνομα της Ρομαντικής
Άκτής. Το ότι συνέπεσε να ημοιάζου την
ψευδή σου αρχικά με τά ιδικά της, και να δη-
μοσιευθούν εις το ίδιον φύλλον, δεν είναι λόγος
να έξεγερθή τόσον ή περιέργεια σου.

Τά άπορα κορίτσια του Παρθεναιωγείου Γά-
νου, ποίος εύπορος και καλός φίλος μου θα τα
έγγράψη φέτος; Τά καιμένα δεν παύουν να
γράφουν και να παρακαλούν. Καί ό Άσφος του
Γάνου, ό όποιος τά συνιστά, κατέβαλε τά έ-
ξοδα δι' έν ώραϊον εργόχειρον, το όποιον θα
κάμουν και θα προσφέρουν εις όποιαν τά έγγράφη.

Σ. Α. Μ. και Κ. Α. Μ. ή επιστολή σας ώ-
ραιότητα, με συνεκίνησε πολύ: αλλά διατί μόνον
με άρχικά; έπρεπε να υπογράφετε.

Έραθα ότι ό Νυκτοκόραξ, τάς άπόκρυφ, έ-
μοίραζε πάλιν συνταγάς του Άνανία, ός αντί-
πρόσωπός του. Αυτό το έκαμα και άλλην φο-
ράν. Ο ψυχολόγός μου έδύμωσε και... θα του
κινήση άγωγήν.

Όρίστε! Καί δημοσιογράφος ό μικρόλης
φίλος μου Βάσος Η. Α. Μου έστειλε τόν πρώ-
τον αριθμόν της χειρογράφου έφημερίδος του ό
«Παρνασσός». Έχει και τηλεφώνον, — αλλά
δεν ήμύπερα να διαβάσω καλά τόν αριθμόν
του. Κρέμα! διότι ήθελα να του τηλεφωνήσω
τά συγχαρητήριά μου δια το χαριτωμένον του
παιγνιδάκι.

Όραίας έπιστολάς μου έγραψαν αυτήν την

